

Gülerken Ağlamak 7

– Mehmet Fikret ÜNALAN (Kul Fikret) · 10 Mayıs 2011

Kerim zor şartlarda, altı ay kadar daha Yaşlılar Bakım Evinde çalıştı. Her şeye rağmen iyi para kazanmış, Avusturalya'da da bir yılını doldurmuştu.

Artık, vizesini uzatmanın zamanıydı.

Daha önce kurs gördüğü dershaneye müracaat ederek, yeni bir kursa başlamak için belge aldı ve konsolosluğun yolunu tuttu.

Yetkililer zorluk çıkarmayarak, vizesini bir yıl daha uzatınca, yine her şey yolunda gitmeye başlamıştı.

Bundan sonraki amacı, bir yıl daha kalarak, göçmenlik vizesini alabilmektir. Göçmenlik vizesini de aldıktan sonra:

İş, "ikinci vatandaşlık için" baş vurmaya kalacaktı.

O gün o kadar heyecanlıydı ki, güneşin ilk ışıkları üzerine vurduğunda, hemen yataktan kalktı. Bakım evinde her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol ettikten sonra, acele ile hazırlanarak haberi vermek için Kisho'yu aramaya başladı.

Aslında o gün Kisho'da Kerim'le görüşmek istiyordu, çünkü onun da Kerim'e verecek bir haberi vardı.

Kisho kursu bitirdikten sonra, bir süre okuldan arkadaşları ile birlikte kalmış, aynı evi paylaştığı üç kız arkadaşı ile anlaşamayınca, bunun da babasını ikna ederek ayrı bir ev tutmaya karar vermiş, gerekli maddi olanağı sağladıktan sonra da, eşyalı iki odalı bir ev tutmuştu.

Karşılaştıklarında ikisi birden:

"Sana bir müjdem var" deyince,

Kahkahayla gülmeye başladılar.

Kerim "önce sen söyle" dedi.

Kisho ise "hayır hayır önce sen söyle" diye cevap verdi.

"Pekâla, vizemi bir yıl daha uzattım. Güzel bir haber değil mi?" haydi şimdi sen söyle, diyen Kerim'e

"Bir dakika, bir dakika, kursa devam edeceksin. Yine yatlı mı kalacaksın?" Diyen Kisho,

Kendi müjdesini biraz daha erteledi.

Kerim; "Başka çare mi var? Bir de ev mi tutayım?" Deyince.

Kisho; "Hayır benimle kalacaksın! Çünkü ben yalnız başıma ev tuttum" Dedi.

Kerim sevinçle haykırarak Kisho'yu kucakladı ve beraberce önce Kerim'in kaydını yaptırmak üzere dershaneye gidip, kayıt işleminden sonra da, mutlu bir şekilde evin yolunu tuttular.

Eve geldiklerinde Kerim "birlikte kalmak için bir şartı" olduğunu söyledi.

Kisho; merakla şartının ne olduğunu sordu.

Kerim," kiranın yarısını ben vereceğim" deyince

Kisho önce "ama benim baba gönderecek" diye direttiyse de, Kerim'in kararlı olduğunu görüp, bu şartı kabul etti.

Artık birlikte yaşamaya başlamışlardı. Kerim, Bakım Evindeki işten ayrılmış, kurstan vakit buldukça arada bazı kaçak işlerde çalışmaya başlamıştı.

Sabahları evden birlikte çıkıyorlar, Kerim kursa, Kisho ise okuluna gidiyordu.

Akşamları Kerim Kisho'dan bir saat önce geliyor, hemen yemek hazırlığına başlıyordu.

İlk pirinç pilavı yaptığında:

Kisho" bu çok zararlı, bu kadar yağlı yenmez" diyerek itiraz ettiyse de, pilavın tadına baktıktan sonra, hayretler içinde kaldı ve "inanılmaz bir lezzet bu" Dedi.

Daha sonra Kerim Kisho' ya Türk yemekleri, Kisho ise Kerim'e Japon yemekleri öğretmeye çalıştılar, ama bir iki ay sonra artık daha çok Türk yemekleri yapmaya karar verdiler.

İkinci altı aylık kursta sona erince, Kerim göçmenlik hakkını daha erken almanın yollarını araştırmaya başladı.

Bu arada Kisho, öğrenimden önce Avusturalya'da ki gördüğü kurslarla birlikte beş yılı tamamladığından, Avusturalya vatandaşlığı hakkını almıştı.

Kerim'e "eğer evlenirsek, seni de göçmen olarak kabul ederler" dedi ve öyle de oldu.

İki genç Kisho'nun babasının ve ailesinin karşı çıkmasına rağmen, birlikte oturmaya başladıktan altı ay kadar sonra evlendiler.

Türkiye'de saat gece yarısını gösterdiğinde, telefon çalınca:

Ana, kız heyecanla yataklarından fırladılar.

Bu saatte kim arayabilirdi ?

Mukaddes hanım"Aman Allah'ım" "Hayırdır inşallah" Diyerek.

Terliklerini bile giymeden telefona doğru koştu.

-Tekrar"hayırdır inşallah" dedi ve telefonu açtı.

Tanımadığı bir ses, bozuk bir Türkçe ile:

- " Ane sen nasılsın ? " Deyince

Mukaddes hanım kızgınlıkla:

" Birisi dalga geçiyor galiba" dedi.

Ses bu defa:

"Sen artık Kerim hiç marak etme, biz çok mutlu" deyince,

Kadıncağz şaşkın bir vaziyette:

"Aman Allah'ım" diye çığlık attı.

Merakla bekleyen Zehra, bir taraftan da annesine.

"Kimmiş ? Ne olmuş? Ne diyor?"Diye ard arda sorular soruyordu.

Daha sonra telefonu alan Kerim Annesine:

"ben evlendim burada anneciğim" müjdesini verince,

Ana, kız; Bir an da ne diyeceklerini şaşırıldılar ve buruk bir mutluluk duyular.

Bir taraftan Kerim'in mutlu olmasına sevinirken, bir taraftan onun mutluluğuna yakından tanık olamadıkları için üzüldüler.

Bir de, tatlı dilini duydukları Japon gelinlerinin yüzünü görememe üzüntüsü vardı tabi ki.

Kerim'in ailesi oğullarının mutluluğuna ne kadar sevindilerse de, Kisho'nun ailesi bu habersiz evliliği hiç de hoş karşılamadı.

"Şunu hiç unutma, bir Türk'le mutlu olamazsın" demişti rahip Mikao.

"Bir müddet sonra eyvah! Dediğinde yanında olmayacağımı da bil"

Kızını ikna edemeyince rahip Mikao, kendine göre onu cezalandırmış ve artık para göndermeyi kesmişti.

Bu duruma Kisho çok üzülse de, Kerim pek de umursamayıp eşini teselli ederek, tekrar sürekli bir işte çalışmanın yollarını aramaya başlamıştı.

Evlilik nedeniyle göçmen statüsüne geçtiği için artık iş bulması daha kolaydı.

Avusturalya' ya İlk gelişinde Türk taksicinin söylediği:

"Kim bilir ? Belki bir gün sen de bu mesleği yaparsın" Sözünü hatırladı.

Kendi kendine "Gelir gelmez Türk taksiciyle boşu boşuna karşılaşmamışım, bunda da bir hayır varmış" diye düşündü.

Ertesi gün hemen böyle bir iş araştırmaya başladı ve aynen taksicinin dediği gibi "Yunanlı bir filo sahibinin" yanında taksi şoförü olarak işe başladı.

Artık Kerim takside çalışıyor, iyi de para kazanıyordu, Kisho ise dört elle derslerine sarılmıştı.

Bir an önce okulunu bitirerek, Kerim ile birlikte Japonya'ya ailesini ziyarete giderek, kendisini affettirmek, Kerim'i onlarla tanıştırmak istiyordu.

Kerim'i o kadar çok seviyordu ki, ailesinin de onu tanıyınca çok seveceklerini ve kendisini affedeceklerini düşünüyordu.

Devam edecek